

13. mai - Jomfru Maria av Fátima

Jomfru Maria er moren til Jesus, og hun elsker ham av hele hjertet, av hele sin sjel og av hele sitt sinn. Hun lever i Himmelen sammen med Jesus, men Jomfru Maria har vist seg for menneskene mange ganger også etter at Gud tok henne opp til himmelen. Hver gang er det for å be oss mennesker slutte å gjøre det som er ondt og elske Jesus mer.

For omtrent hundre år siden var tre små barn ute og passet sauer oppe på høydene rundt landsbyen Fátima i Portugal, et lite land helt sør og vest i Europa. Jacinta på seks år og Francisco på syv år var søsken, Lucia var kusinen deres og allerede ni år. Jacinta elsket blomster og plukket alltid med seg noen på vei hjem fra åsene, mens Francisco var svært glad i dyr og likte å spille fløyte. Hjemme hadde de lært å være gode mot alle, særlig mot fattige. Hver kveld ba foreldrene rosenkransen sammen med dem, og i hjertene sine var alle tre svært glade i Jesus.

Det var midt i mai og solen skinte allerede varmt. Plutselig så barna et kraftig lysglimt. De ble redde, for de tenkte at nå ville det tordne. I stedet fikk de øye på den vakreste damen de noen gang hadde sett. Hun sto på en sky over et lite tre og skinte mer strålende enn solen. Jacinta, Francisco og Lucia ble svært forundret. Men den vakre damen sa:

– Ikke vær redde. Jeg gjør dere ikke noe vondt.

Lucia våget seg til å spørre:

– Hvor kommer De fra? Lucia snakket det høfligste hun kunne, for slik hadde hun lært at man måtte snakke til fremmede.

– Jeg er fra Himmelen, svarte damen.

– Hva vil De oss? spurte Lucia.

– Jeg er kommet for å be dere komme hit til dette stedet på den 13. dagen i måneden i seks måneder til samme tidspunkt på dagen som i dag. Deretter vil jeg fortelle dere hvem jeg er, og hva jeg vil. Og så skal jeg komme hit enda en syvende gang.

Dette skjedde den 13. mai 1917, og på den tiden var det en stor krig i verden; Den første verdenskrig. Livet var svært vanskelig for folk. Lucia spurte derfor damen om krigen snart ville ta slutt. Men damen svarte at det kunne hun ennå ikke si dem, ikke før hun hadde fortalt barna hva det var hun var kommet for.

Lucia forstod at den vakre damen måtte være kommet fra himmelen, og spurte derfor:

– Kommer jeg også til himmelen?

– Ja, det gjør du, sa damen.

– Og Jacinta og Francisco?

– De også, men Francisco må be mange rosenkranser først.

Deretter ba damen dem om noe stort og vanskelig:

– Vil dere gi dere selv til Gud og holde ut lidelsene han sender dere, som bot for syndene som menneskene sårer ham med og ved å be for syndernes omvendelse?

De tre gjeterbarna forsto godt at Gud blir svært lei seg når menneskene gjør onde ting. De ville svært gjerne trøste Gud, så de svarte damen ivrig:

– Ja, det vil vi!

Damen sa til dem:

– Dere vil få mye å lide, men Guds nåde vil være deres trøst.

I samme øyeblikk åpnet hun hendene sine, og Guds lys strålte ut fra dem. Det var så sterkt at Jacinta, Francisco og Lucia kunne kjenne det helt inn i sjelen. De husket at året før hadde det kommet en engel til dem mens de var ute og gjette sauene. Engelen hadde lært dem å forstå hvem Gud var, hvor høyt han elsker menneskene og ønsker å bli elsket av dem, og hvor verdifullt det er å ofre alt vi lider, slik at Gud kan omvende de som synder.

Barna kastet seg derfor på kne og tilba Gud med bønnen engelen hadde lært dem:

– Å hellige Treenighet, jeg tilber deg. Min Gud, min Gud, jeg elsker deg i det Allerhelligste sakrament.

Etter noen øyeblikk sa damen på den lille skyen:

– Be rosenkransen hver dag for å få fred i verden og slutt på krigen.

Deretter forsvant hun lenger og lenger inn i himmelen, helt til barna ikke kunne se henne mer.

De tre gjeterbarna ble enige om ikke å fortelle til noen hva de hadde opplevd, men Jacintas hjerte var så breddfullt av kjærlighet til Gud og til damen fra himmelen at hun ikke greide å la være å fortelle om det hjemme. Hverken foreldrene eller søsknene ville tro henne. Alle begynte nå å spørre henne, broren Francisco og Lucia om hva de hadde sett, men svært få trodde dem, og de tre barna fikk det det nå fryktelig vanskelig.

De neste månedene viste Jomfru Maria seg for gjeterbarna den 13. dagen, slik hun hadde lovet. Hver gang ba hun dem innstendig om å be rosenkransen hver dag – for at synderne skulle omvende seg og for at det skulle bli fred på jorden. Hun ba dem om å gjøre så mange ofre de kunne for Gud, for å gjøre opp for menneskenes onde handlinger og få så mange som mulig til å snu om og bli gode. Jacinta, Francisco og Lucia ba rosenkransen hver dag, ofte flere ganger om dagen, og de ba hvert ord av hele hjertet, slik Jomfru Maria hadde lært dem. Francisco elsket å sette seg i nærheten av kirken og tilbe «den skjulte Jesus» i tabernakelet. Jacinta ble aldri trett av å tenke på Jomfru Maria og be for at alle synderne måtte bli gode mennesker.

Den 13. august, akkurat da gjeterbarna skulle gå til treet der Jomfru Maria pleide å vise seg, ble de arrestert av rådmannen i området. Han kjørte dem i full fart av sted til en annen by og kastet dem i fengsel. Denne mannen likte ikke at folk trodde på Gud. Han var sint på alt snakket om at Jomfru Maria viste seg for de tre gjeterbarna, og han ville at gjeterbarna skulle si at det var løgn at Jomfru Maria hadde vist seg for dem. Rådmannen avhørte barna ett og ett, og truet dem med at han ville koke dem levende i en gryte med olje. Men Jacinta, Francisco og Lucia ville heller dø enn å lyve om damen de hadde sett. De visste at hvis de døde, ville hun ta dem med til himmelen, for det hadde damen lovet. Samme hva rådmannen truet og lokket dem med, nektet gjeterbarna å lyve om hva de hadde sett eller røpe hemmelighetene Jomfru Maria hadde betrodd dem. I stedet fikk de alle de andre fangene med på å be rosenkransen. Til slutt ga rådmannen opp, og to dager senere fikk barna komme hjem.

Denne måneden viste Jomfru Maria seg derfor for barna noen dager senere, den 19. august. Som alle de tidligere gangene ba hun om at de måtte fortsette å be rosenkransen hver dag. Hun ba også om at det ble bygget et kapell ved det lille treet. I oktober ville hun vise alle som møtte frem et stort tegn, slik at de ville tro. Med et trist uttrykk i øynene ba hun barna om å be mye og gjøre ofre for synderne, for hun forklarte at mange sjeler går tapt fordi det ikke finnes noen som ofrer seg og ber for dem. Så forsvant Jomfru Maria inn i himmelen mot øst, som hun pleide.

I Fatima var folk blitt sinte over at rådmannen kunne arrestere tre så små barn. De fleste mente nå at barna snakket sant, og snart visste alle i hele landet at Jomfru Maria viste seg for dem. Den 13. september ble nesten 20.000 mennesker med barna ut til den lille steineiken. Folk gikk sammen mens de ba rosenkransen. Alle følte en dyp fred og glede; de hilste på ukjente, delte nistematen og hjalp hverandre. Da barna var fremme ved treet, så de lysglimt, og straks sto Jomfru Maria over den lille steineika.

Lucia spurte som vanlig hva Damen ville. Jomfru Maria svarte:

– Fortsett å be rosenkransen for å få slutt på krigen. Jomfru Maria sa videre at den neste måneden ville barna få se henne sammen med Jesus og den hellige Josef, og hun sa at Gud var svært takknemlig for alle ofrene barna gjorde. I oktober ville Jomfru Maria gjøre det store underet slik at alle skulle tro.

Mens Jomfru Maria snakket, var det bare Lucia, Francisco og Jacinta som kunne se henne, men en del mennesker så at solskinnet ble svakere og at stjernene ble synlige, selv om det var midt på dagen, og noen få hadde sett en skinnende lyskule bevege seg dit barna sto og så gå sakte tilbake igjen etter noen minutter.

Så kom den 13. oktober 1917. Regnet høljet ned, men likevel kom det mer enn 50.000 mennesker fra hele landet til Fatima, både folk som trodde at det virkelig var Jomfru Maria som viste seg der og folk som ikke trodde på det. Da gjeterbarna hadde greid å komme seg gjennom folkemengden og frem til det lille treet, ba Lucia alle om å slå ned paraplyene sine og be rosenkransen sammen. Alle ble naturligvis gjennomvåte.

Snart stod Jomfru Maria over treet. Da Lucia spurte hva hun ville, svarte hun:

– Jeg vil be deg om at dere bygger et kapell her til min ære, for jeg er Vår Frue av Rosenkransen, og jeg vil at dere alltid fortsetter å be rosenkransen hver dag. Verdenskrigen vil ta slutt og soldatene vil snart komme hjem igjen. Ikke gjør Herren vår Gud mer ondt, Han er allerede veldig såret.

Nå åpnet Jomfru Maria hendene sine. Et kraftig lys strålte ut og ble sendt tilbake av solen, som plutselig brøt frem gjennom skyene, og Jomfru Maria steg oppover mot solen.

– Se på solen, ropte Lucia. Solen gjorde ikke vondt å se på nå, men ble svakt perlemorskimrende. Plutselig begynte den å snurre rundt seg selv, mens stråler i alle farger skinte på menneskene. Dette skjedde tre ganger.

Samtidig som solen danset på himmelen og sendte ut fargestråler, så de tre gjeterbarna og noen få mennesker et helt annet syn: Ved siden av solen sto den hellige Josef med Jesusbarnet på armen, og ved siden av dem Jomfru Maria i hvit kjole og blå kappe. Josef og Jesusbarnet velsignet verden med håndbevegelser i form av et kors. Litt etter så de Jesus som voksen person med Jomfru Maria ved siden av seg. Og til slutt så barna Jomfru Maria

kledd i Karmels brune drakt, med Jesusbarnet i armene, slik hun hadde vist seg i år 1251 for den hellige Simon Stock i England.

Med ett ble solens bevegelser sterkere og den vokste seg uhyre stor. Solen raste nå i sikksakkbevegelser ned mot bakken mens den sendte ut røde flammer. Det ble fryktelig varmt. Folk ble liv redde og ba Gud høyt om tilgivelse for sine synder. Rett før det så ut som om solen skulle treffe bakken, stoppet den. Deretter tok den sin vante plass på himmelen igjen.

Menneskemengden pustet lettet ut. Forundret la folk merke til at de gjennomvåte klærne var blitt helt tørre og været var blitt fint! Alle dro glade hjem, og mange fortalte senere at solstrålenes fargespill var blitt sett av folk så langt som 40 km unna Fatima.

Snart ble det bygget et lite kapell ved Jomfru Marias eiketre, akkurat slik hun hadde bedt om. I årene som fulgte kom det flere og flere mennesker til Fatima for å be på stedet hvor Jomfru Maria hadde vist seg. Etter hvert ble det bygget en ordentlig kirke, og deretter et kapell der Jesus blir tilbedt natt og dag, og til slutt en enda større kirke.

Mennesker fra hele verden reiser til Fatima for å be og gjøre bot for sine egne og andres synder. Hver 13. i alle måneder feirer biskopen på stedet en vakker høymesse sammen med hundretusener av pilegrimer, mens en statue av Jomfru Maria bæres i høytidelig prosesjon fra det lille kapellet til utendørsalteret foran hovedkirken. Pave Paul VI, pave Johannes Paul II og pave Benedikt XVI har alle vært i Fatima og bedt om Jomfru Marias forbønn for Kirken og for alle mennesker i verden.

Og hvordan gikk det med gjeterbarna? Som Jomfru Maria hadde lovet, fikk Francisco og Jacinta snart komme til himmelen. To-tre år etter at de hadde sett henne, ble de smittet av spanskesyken og fikk alvorlig lungebetennelse. Francisco og Jacinta klaget ikke et øyeblikk under tørsten og feberen som fulgte med, men viste et uvanlig mot og ba hele tiden. Francisco døde først, Jacinta året etter.

For Lucia var dette forferdelig trist. Hun følte at hun var helt alene tilbake uten søskenbarna hun hadde lekt, gjett sauer og delt alt med. Hjemme skjente moren på henne hver dag, fordi hun mente Lucia bare hadde funnet på dette med Jomfru Maria. Da fant Lucia stor trøst i å be. Snart begynte hun på skolen. Hun ønsket å gi hele sitt liv til Gud, og da hun ble 18 år, begynte hun livet i kloster, først hos Dorotheasøstrene og så hos karmelittene i Coimbra.

Både Jomfru Maria og Jesus viste seg igjen for Lucia, og de ba henne gjøre kjent for alle mennesker hengivenheten til Jomfru Marias Rene Hjerte.

Denne går ut på å trøste Jomfru Maria for sorgen hun opplever når menneskene fortsetter å synde mot hennes sønn, Jesus. Dette kan vi gjøre ved hver første lørdag i fem måneder å gå til skrifte og motta Den hellige kommunion, be en rosenkrans og holde Jomfru Maria med selskap i 15 minutter mens vi tenker over rosenkransens mysterier. Jomfru Maria forklarte Lucia at alle som gjør dette minst en gang i livet, lover hun å hjelpe med all den styrke fra Gud de måtte trenge den dagen de dør.

Lucia ble svært gammel, hele 97 år. Hun har skrevet ned alt Jomfru Maria fortalte henne. I 2008 åpnet pave Benedikt XVI saligkåningsprosessen også for Lucia. Før hun døde fikk Lucia gleden av å være med på messen i år 2000, der pave Johannes Paul II saligkåret søskenbarna Francisco og Jacinta. Pave Johannes Paul II sa dette til alle barn i verden:

– Jomfru Maria trenger dere alle til å trøste Jesus som er lei seg for alt det slemme som blir gjort mot ham; han trenger deres bønner og ofre for syndere. Be foreldrene deres om å melde dere inn i Jomfru Marias «skole», slik at hun kan lære dere å bli som de små gjeterbarna, som forsøkte å gjøre alt hun ba dem om. Jeg kan fortelle dere at «man gjør større fremskritt ved en kort tid å underkaste seg og gjøre seg avhengig av Maria enn ved egen innsats gjennom lange år, der man bare stoler på seg selv,» slik helgenen Louis av Montfort har forklart.